

et Beløb af en 51 Mill. Kr. Naar hertil kommer, at vore Statsaktiver har givet et saa betydeligt Underskud igen i Aar, grundet paa den mindre Transport, der har været — hvad der igen skriver sig fra den Stilling, hvori vort Erhvervsliv befinder sig —, og man endvidere husker den formidskede Indtægt, der har været, fordi ogsaa Skatterne har svigtet, saa forstaar man, hvilke uhyre Vanskeligheder der har været at kæmpe med.

Hvis man nu paa Grundlag heraf vil spørge sig selv: Hvordan tegner det for det Finansaar, vi lever i? — saa forekommer det mig, at der, alting taget i Betragtning, for saa vidt det i alt Fald ikke skal blive ringere, end det er i Øjeblikket, er noget Haab om, at der i indeværende Aar skal komme Balance. Jeg støtter dette paa de Bevillinger, som man med nogen Sikkerhed kan regne, at man vil være kvit i dette Finansaar, idet man kan regne med, at Afviklingen vil være saa at sige forbi, og at de væsentlige Udgifter til Genforeningen maa være afholdt — selv om der vil være Beløb tilbage endnu, vil det i alt Fald ikke være nær i samme Forhold som i disse to Finansaar. Jeg maa ogsaa tro, at Udgifterne ved Statstilskud til Boligbyggeriet, der, som jeg har nævnt, for Land og By har beløbet sig til 24 Mill. Kr., i alt Fald i meget betydelig Grad vil blive indskrænket. Det er jo muligt, at der kan findes andre Former for at fremskaffe Boliger end dem, man har været inde paa i disse Aaringer, men i alt Fald det væsentlige af dette Beløb mener jeg, man kan regne vil kunne spares. Jeg tror endvidere, at en saa stor Udlaansvirksomhed, som der har været i det sidste Finansaar, maa man ogsaa bort fra og vil komme bort fra, idet man, alt som Priserne gaar nedad, maa regne med, at man er kommet ind i mere normale Forhold og kan høre op med disse vældige Udlaan. Hvorvidt man kan regne med, at Arbejdsløshedsunderstøttelsen vil blive mindre, er, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard sagde, det store X, der vil have meget stor Indflydelse paa Muligheden for at skabe Balance i indeværende Finansaar. Men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at saaledes som det har udviklet sig, kan man regne med betydelig mindre Beløb til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Dernæst maa jeg ogsaa gaa ud fra, at man ikke oftere vil ofre saa store Beløb til Erhvervelse af Aktiver. Naar man er kommet op til et Par og halvfemsindstuve Millioner i det sidste Finansaar, tror jeg, de fleste vil indrømme, at der her er ofret for mange Penge i Forhold til, hvad der er

skaffet af Arbejde. Man kunde ganske sikkert anvende disse Penge paa anden Vis, hvorved man blev i Stand til at skaffe Arbejde til flere, end man kan ved at bygge Baner saa forceret, som man har gjort det sidste Aar. Ogsaa her mener jeg altsaa, der vil komme en betydelig Indskrænkning af Udgifterne.

Naar alt dette tages i Betragtning samtidig med de Spareforanstaltninger, der bliver gennemført, tror jeg, at Forholdene sikkert vil udvikle sig noget nær i den Retning, at Udgifterne vil kunne holdes nede paa et saadant Niveau som det, hvortil Indtægten i Henhold til Finansplanen er foreslaaet, nemlig omkring 420—430 Mill. Kr. Jeg tror derfor, at man ved Begyndelsen af det indeværende Finansaar har ikke saa lille Grund til at tro, at der vil kunne blive Balance. Og hvis dette er Tilfældet, saa forekommer det mig, at man i Stedet for som det ærede Medlem Hr. Hauge at sige, at Regeringen har ført en uforstandig Finanspolitik; skylder Regeringen al mulig Anerkendelse for det Arbejde, den har udført i disse 2 Aar baade gennem de Sparebestræbelser, den har udfoldet, og de Bestræbelser, den har udfoldet for saa vidt gørligt at skaffe Arbejde til Veje. Jeg tror, at ærede Medlemmer, hvis de gennemgaar Finanslove og Tillægsbevillingslove for disse 2 Aar, vil komme til at erkende, at der her er udrettet et meget betydeligt Arbejde for at raade Bod paa den foreliggende Situation. Derfor vil jeg for mit Vedkommende yde Regeringen min fulde Anerkendelse for, hvad den i saa Henseende har udrettet. Jeg tror, at den fortjener det. Det hører jo til de vigtigste Opgaver i Statshusholdningen at skabe finansiel Balance, og jeg tror, at man har nogen Ret til at sige, at det i alt væsentligt er lykkedes Regeringen at tilrettelægge Forholdene saaledes; at den Mulighed nu vil være til Stede. Jeg vil slutte disse Bemærkninger med at udtale al mulig Anerkendelse overfor det Arbejde, den højtærede Regering har udført i disse 2 Aar.

Pürschel: Jeg har først et Spørgsmaal til den højtærede Statsminister, nemlig hvorledes det gaar med Betænkning fra den Kommission, der i sin Tid blev nedsat til at oplyse Forholdene med Hensyn til den høje Pris, der paa Orlogsværftet maatte betales for Færgerne.

Dernæst har jeg nogle Bemærkninger at gøre angaaende det sidste Statslaan, Dollarlaanet, som blev optaget den 18. December 1921. Jeg sagde den Gang, at